

הילד הנמרץ

מ. זושצ'נקו

האחוריות. והחתול לא רצה. והוא ילל בעצב.
פתאום נשמע צלצול בחדר המדרגות. סבתא
ופאווליק הלכו ופתחו דלת. זה היה דוור. הוא הביא
מכתב. פאווליק לקח את המכתב ואמר "אתן אותו

בעצמי לאבא."
הדוור הלך. פאווליק רצה שוב לשחק עם החתול
וראה שהחתול איננו.
אמר פאווליק לסבתא "סבתא, ראי מה קרה.
בובנצ'יק שלנו נאבד!"

בעיר לנינגרד חי פעם ילד קטן בשם פאווליק.
הייתה לו אמא. היה לו אבא. הייתה לו סבתא.
ובנוסף לכך חי בדירתם גם חתול בשם בובנצ'יק.
בבוקר אבא היה הולך לעבודה. גם אמא הייתה
הולכת. ופאווליק נשאר עם סבתא. וסבתא הייתה

כבר זקנה מאוד. היא
נהגה לשבת בכיסא
ולישון.

והנה אבא הלך. וגם
אמא הלכה. סבתא
התיישבה בכיסא.
ופאווליק שיחק על
הרצפה עם החתול שלו.
הוא רצה שהחתול
יתהלך על רגליו

הדודה אומרת לו "הבט איזה ילד, עוד לא בן חמש, תעה בדרכך."

השוטר אומר "יש לו ביד מכתב. בוודאי על המכתב כתובה הכתובת איפה הוא חי. נקרא את הכתובת ונחזיר את הילד הביתה. טוב שלקח את המכתב אתו."

אומרת דודה "באמריקה ההורים תמיד שמים מכתב בכיס של ילד, כדי שלא ילך לאבוד." והיא רוצה לקחת את המכתב מפאווליק.

אמרה סבתא "כנראה בובנצ'יק יצא לחדר המדרגות כשפתחנו דלת לדוור. אומר פאווליק "לא, זה בוודאי הדוור שלקח את בובנצ'יק שלי. הוא כנראה הביא את המכתב בכוונה, ואת החתול המאולף שלי לקח לעצמו. זה היה דוור ערמומי."

סבתא צחקה ואמרה "מחר יחזור הדוור, נחזיר לו את המכתב וניקח את החתול בחזרה." וסבתא התיישבה בכיסא ונרדמה.

אבל פאווליק לבש את המעיל שלו וחבש כובע, לקח את המכתב ויצא לחדר מדרגות. "מוטב" חשב "שאחזיר עכשיו את המכתב לדוור."

הוא יצא לחצר. ראה שהדוור איננו בחצר. יצא פאווליק לרחוב. והלך ברחוב. ראה שגם ברחוב אין דוור.

ואז רואה אותו איזו דודה ג'ינג'ית ואומרת "אוי, ראו כולכם, איזה ילד קטנטן הולך לבדו ברחוב! הוא בוודאי אבד את אמו ותעה. אוי, צריך לקרוא לשוטר!"

והנה בא שוטר עם משרוקית.

ופאווליק אומר לה "למה את דואגת? אני יודע
איפה אני גר."
הדודה השתוממה שהילד ענה לה באומץ כזה.
מרב פליאה כמעט ונפלה לשלולית. אחר כך
אומרת "ראו, איזה ילד אמיץ! אז נראה שיגיד לנו
עכשיו איפה הוא גר."
ופאווליק עונה "ברחוב פונטנקה חמש."

השוטר הסתכל על המכתב ואומר "זה ילד נבון.
הוא יודע איפה הוא גר." והדודה אומרת לפאווליק
"ואיך קוראים לך, ומי אבא שלך?"
אומר פאווליק "אבא שלי נהג, אמא הלכה לחנות.
סבתא ישנה בכסא. ולי קוראים פאווליק."
השוטר צחק ואמר "זה ילד נמרץ ונבון. יודע הכל."

הוא בוודאי יהיה למפקד משטרה כשיגדל.
דודה אומרת לשוטר "קח את הילד הביתה."
השוטר אומר לפאווליק "נו, חבר קטן, נלך הביתה."
ופאווליק עונה לשוטר "תן לי יד, אוביל אותך לבית

שלי. הנה שם הבית היפה שלי."
השוטר פרץ בצחוק. גם הדודה הג'ינג'ית צחקה.
ושוב אמר השוטר "זה ילד נבון ונמרץ. לא מספיק
שהוא יודע הכל, הוא עוד רוצה להוביל אותי אליו
הביתה. בטוח שהילד הזה יהיה מפקד משטרה."

והשוטר נתן יד לפאווליק והם הלכו הביתה.
רק הגיעו לבית ובאה אמא. אמא השתוממה
שפאווליק הולך ברחוב, לקחה אותו על הידיים
והביאה לדירה. בבית היא קצת נזפה בפאווליק.
אמרה "אך אתה, ילד רע, מדוע יצאת לרחוב?"
פאווליק אמר "רציתי לקחת מהדור את בובנצ'יק
שלי. בובנצ'יק שלי נאבד והדור בוודאי לקח אותו."
אמרה אמא "איזה שטויות! דוורים לא לוקחים
חתולים. הנה בובנצ'יק שלך יושב על הארון."
אומר פאווליק "איזה מספר! ראו לאן קפץ החתול
המאולף שלי."
ואמא אומרת "אתה, ילד רע, בוודאי ענית אותו ולכן
הוא עלה על הארון."
ואז התעוררה סבתא.
סבתא לא ידעה מה קרה ומספרת לאמא "היום
פאווליק התנהג מאוד בשקט. לא העיר אותי. צריך
לתת לו ממתק כפרס."
ואמא אומרת "לא צריך לתת לו ממתק אלא
להעמיד אותו בפינה. הוא ברח היום לרחוב."
וסבתא אומרת "איזה תעלול!"

גם אבא כבר בא. הוא רצה לכעוס כי הילד יצא לרחוב. אז פאווליק הגיש לאבא מכתב. אבא אומר "המכתב הזה בכלל לא בשבילי אלא בשביל סבתא."

סבתא הרכיבה משקפיים וקראה את המכתב. אחר כך אמרה "לבית הצעירה שלי, בעיר מוסקבה, נולד עוד ילד."

אומר פאווליק "בוודאי יהיה ילד נמרץ, ובוודאי הוא יהיה מפקד משטרה."

כולם צחקו וישבו לאכול. תחילה היה מרק עם אורז. אחר כך קציצות, ולקינח רפרפת.

הרבה זמן הסתכל החתול בובנצ'יק, מהמקום שלו על הארון, איך פאווליק אוכל. אחר כך לא הייתה לו יותר סבלנות והחליט גם הוא לאכול קצת.

הוא קפץ מהארון על המזווה, מהמזווה לשלחן ומהשלחן לרצפה. ואז פאווליק נתן לו קצת מרק וקצת רפרפת.

והחתול היה מרוצה מאוד.

